

Panu Tuomi

SYLVIUKSEN UURRE

RUNOJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© PANU TUOMI JA WSOY 2012

ISBN 978-951-0-39306-2

PAINETTU EU:SSA

{2}

Alussa oli
liplatteleva piano,

{3}

sen mustat ja
valkoiset koskettimet
pelasivat shakkia keskenään,

{S}

ja jokin
ruutu oli
aina avoinna
kuin joulukalenterin
luukku.

{7}

Kumarsin
luhistuville
kirkoille,
söin piparkakkuja
talossa, jossa
Kopernikus
oli syntynyt,

{11}

vietin
aikaani
maalaiskartanoissa,
paviljonkien
syövereissä
uinui
kummallinen
harmoni,
jota näppäilin
niin kuin
nukkekodin urkuja,

{13}

röyhelöiden
rinnalla olin
yksinäinen hanhi,
ne olivat
lumottuja päiviä,
sakseni
alkoivat liikkua
klaviatuurin
yllä, silmäni
olivat kiinni,
mutta joku
oli silti
kotona.

{17}

Opettajani
sattui olemaan
hämmäntävää
lajia,
tuo kävelevä
nuuskarasia,
jonka päärmeistä
hilse pöllähti
siitepölyn lailla;
en tiennyt
vielä silloin,
että nuo
norsunluiset
nappulat
olisivat elämäni
terhot ja
äkämät,

{19}

olin hilpeä,
sormeni
juoksivat
koskettimilla
kuin viileät
niveljalkaiset,
ne pyyhkivät
kaiken viuhkana
timanttisutran
tavoin,
ne toivat
mieleeni
etäisesti
Leonardon lennokin;
poppeli keveintä
puuta, merilevän
muisto, hieman
tärkkiä, tilkka
sellakkaa.

{23}

Ehkä jo
siitä hoksasin,
että
himertävät
vasarat
kiidättivät
minut
menneeseen,
pidinhän aina
Bachista,
vaikka
tyylissäni
lymyilikin
majesteettirikos;
etydini
olivat kaikki
silkkaa
propellivirtaa,
olin
spartalainen
karnevaali
tai säkenöivä
paasto.

Niihin aikoihin
ihastuin erääseen
neitoon,
hänen nimensä
oli Konstancja,
meidän olisi
pitänyt
kihlautua
suopeiden
tähtien
alla, mutta
sormuksemme
sujahtivat
nimettömistä
vääriin;
ehkä ne
satiinilaahukset
olivat liian
raskaita
minulle,
kirjeissämme
vain tuulirusut
ja viinikirvat
kukkivat,
olisin voinut
laulaa, jos
parveke olisi
sijainnut
serenadikorkeudella.

{31}

Se oli
ensimmäinen
pettymykseni,
en koskaan
laskenut
karaateissa
vaan kontrapunkti
oli kultaa,
en vuodattanut
meripihkan
tai päärynän
muotoisia
kyyneleitä,
mutta jo
silloin alkoivat
terälehdet
kääntyä kohti
sisintä
kuin nuokkuvat
keihäänkärjet,
ne olivat
nälkäisiä
nokkosia,
jotka synnyttivät
vipuvoimista
hauraimman;
helmet joita
pidetään

povea vasten,
eivät koskaan
himmene.

{37}

Säveltäessäni
en nähnyt
lintua ikkunassa,
sillä lintu
oli se
ikkuna,
tulevaisuus
joka tiedotti
ettei haikara
toisi mitään,
mutta katolla
oli siivet,
olin tulva
niillä pelloilla
joissa vesi
kylvää
omiaan,
pystyttelin
pyhäkköä
joka notkuu
vailla nauvoja,
yritin tavoittaa
häntä joka
on syvyyksien
lentävä Venus;
siksi kuulin
seireenien
kutsun, en

tiennyt etten
palaisi enää
takaisin,
olin mies
joka lähti
kaikkialta,
eikä koskaan
saapunut
minnekään.

{41}

Viikatteen
kanssa tein
tuttavuutta
jo varhain,
sisareni ja
minut oli
passitettu
kylpylään,
ja Emilia
noudettiin
hyvin äkkiä
vierestä,
itse lojuin
vuoteessa
yömyssy
päässä
ja iilimadot
kaulalla,
nielurisoja
kirpasi;
tanssiessani
kattrillin tai
poloneesin
tahtiin
saatoin
nyrjättää
nilkkani,
mikä oli

vielä vähäistä;
halusin olla
albatrossi,
joka ei
viiteen vuoteen
hipaisekaan
kamaraa,
halusin
mennä
jonnekin,
missä
kyrassini
kasvaa.

{43}

Sillä välin
Schumann
oli liehuttanut
lippuani
Saksassa,
häntä suitsutettiin
kirjallisesta
maustaan,
isä taisi
pitää
antikvariaattia,
mutta hänen
artikkelinsa
olivat minulle
syyhypulveria;
en tiedä
mitä unikonmaitoa
hän oli
siemaillut,
vai oliko
hänellä jo
syntyessään
sokerihumala,
enemmän
nautin tuokioista
Mendelssohnin
seurassa;
sommitellessaan

jousia
hän päihitti
minut mennen
tullen,
koin miltei
kateutta,
tavatessamme
olimme aina
kuin rakkaat
kaksintaistelijat,
joiden
pistoolit
on aamukasteessa
krysanteemeilla
ladattu.